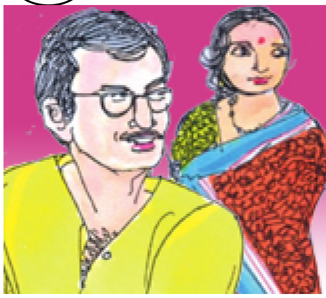

స్వాతి వాన కోసం

- పెబ్బిలి హైమావతి

(గత సంచిక తరువాయి)

"శశీ ఏం చేస్తున్నావు?" అంటూ వచ్చాడు రామచంద్ర ఆ గదిలోకి.

"రేపేకదా ప్రయాణం.. బట్టలు సర్దుకుంటున్నాను పెదనాన్నా" అన్నాడు శశికిరణ్.

రామచంద్ర వచ్చి అతడి పక్కన కూర్చుని భుజం మీద చెయ్యివేసి "శశీ, అన్నయ్య నాకంతా చెప్పాడు.

ఒక విధంగా మేమంతా కలసి నిన్ను చాలా బాధపెట్టామురా. ఎనీ హౌ, చాలా థాంక్స్‌రా. నీ రాకవలనా, నీ మాటల వలనా అమ్మ చాలా కోలుకుంది. ఇవ్వాళ అమమ ఇలా బ్రతికి బట్టకట్టిందంటే అంతా నీ చలవే. అసలు అన్నయ్యా, నేను పూర్తిగా ఆశలు వదిలేసుకున్నాం అమ్మ మీద. పైకి ధైర్యంగా కనిపించామే తప్ప ఇంకేంలేదు. ఈ ఇంటి దీపాన్ని ఆరిపోకుండా కాపాడింది నువ్వే" అన్నాడు ప్రేమగా కొడుకు తల నిమురుతూ.

"నాన్నా, అమ్మని కాపాడుకోవడం నా బాధ్యత. దానికి థాంక్స్ ఎందుకు నాన్నా అంటూ రామచంద్ర గుండెల్లో ఒదిగిపోతూ, ఎందుకు చేశారు నాన్నా ఇలా మీ నుండి నన్ను ఎందుకు దూరం చేశారు? కళ్ళెదుట కన్నతల్లిదండ్రులైన మీరిద్దరూ కనిపిస్తూనే ఉన్నా, నోరారా అమ్మా, నాన్నా అని పిలవలేకపోయాను. కనిపించని సంకెళ్ళు నన్ను బంధించి అశక్తుడ్ని చేశాయి. నాకు అన్నయ్యా, చెల్లీ ఉన్నారు. నేను ఒంటరిని కాను. అని బహిరంగంగా చెప్పుకోలేని పరిస్థితి కల్పించారు.

మొన్న అమ్మకి ఆపరేషన్ అయిననాడు మీరంతా ఒకరితో ఒకరు.. మీ సంతోషాన్నీ, బాధనీ పంచుకున్నారు. నేను ఎవరితో పంచుకోవాలో తెలియలేదు నాన్నా! నాలో నేను ఎంత ఏడ్చానో మీకు ఎలా చెబితే అర్థమవుతుంది?

డాడీ నాతో మొదటిసారి ఈ నిజం చెప్పినప్పుడు వాళ్ళు నా తల్లిదండ్రులు కాదనే విషయాన్ని విని తట్టుకోలేకపోయాను. నన్ను మీ నుండి దూరం చేయకండని డాడీని పట్టుకుని ఏడ్చేశాను. మీ మీద నాకే ఫీలింగ్ కలగడం లేదని చెప్పాను. కానీ ఇక్కడకు వచ్చాక అమ్మ ముఖంలో జాలువారే మమతానురాగాలను చూశాక నేనేం పోగొట్టుకున్నానో నాకు అర్థమైంది నాన్నా!

అమ్మని అమ్మా అని పిలవకుండా ఉండడానికి నన్ను నేను ఎంత కంట్రోలు చేసుకున్నానో తెలుసా? ఎందుకంటే ఆ పిలుపు అలవాటైతే మార్చుకోవడం కష్టమని. ఆ పైన ఈ నిజం నాకు తెలిసిపోయిందని మా మమ్మీకి తెలుస్తే ఖచ్చితంగా తన గుండె ఆగిపోతుంది. ఇలా ఇద్దరు తల్లుల ప్రేమ మధ్య ఉక్కిరిబిక్కిరి అయిపోతున్నాను నాన్నా. ఒకరికి న్యాయం చేయబోయి మరొకరికి అన్యాయం చేస్తానేమోనని భయమేస్తోంది. ఎందుకు నాన్నా నన్నిలాంటి ధర్మసంకటంలో పడేశారు?"

చిన్నపిల్లాడిలా ఏడుస్తున్న కొడుకును ఎలా ఓదర్చాలో తెలియలేదు రామచంద్రకు.

"ఊరుకో నాన్నా, ఏడవకు.. నువ్వలా ఏడిస్తే నేను తట్టుకోలేనురా. బాచీ ఎవరు? నా ప్రాణంలో ప్రాణం. వాడికి వచ్చిన కష్టం మామూలుది కాదు. నువ్వెక్కడున్నా మా బిడ్డవు అనే భావంతో. మీ అమ్మను ఒప్పించి ఇలా ఇచ్చినందుకు నేనెప్పుడూ బాధపడలేదు. నువ్వూ బాధపడకు. ఎందుకంటే మనమంతా ఒకటే. నిన్నిచ్చినందుకు మొదట్లో మీ మమ్మీ మాతో బాగానే ఉండేది. కానీ రాను రాను ఈ నిజాన్ని నీకు చెప్పేస్తామేమోననే భయంతో దూరంగా తొలిగిపోయింది. ముఖ్యంగా హారికను నీకిచ్చి పెళ్ళి చేస్తే మేమంతా ఒకటైపోయి తాను ఒంటరి అయిపోతాననే అభద్రతా భావం కుటుంబాన్ని ఈ దశకు చేర్చింది.

అమ్మ అనారోగ్యం ఒక విధంగా మంచే చేసింది. ఈ రోజు మనందరం ఒకటయ్యేలా చేసింది. కానీ ఒక్కమాట. పెళ్ళి విషయంలో మీ మమ్మీ అభీష్టానికి వ్యతిరేకంగా ఏమీ చేయకు. ఆమెను నొప్పించకుండా ఒప్పించి నీ పని సానుకూలం చేసుకో" అన్నాడు రామచంద్ర సలహా ఇస్తున్నట్లుగా.

"నాకు తెలుసు నాన్నా. మమ్మీని కష్టపెట్టే పని ఏదీ నేను చేయను" అంటూ తనివితీరనట్లుగా తండ్రిని మళ్ళీ కౌగలించుకున్నాడు.

ఆప్యాయంగా కొడుకు నుదుట ముద్దు పెట్టుకున్నాడు రామచంద్ర.

పుట్టిన తర్వాత మొదటిసారి నుదుట ముద్దు పెట్టుకున్నాడు రామచంద్ర.

పుట్టిన తర్వాత మొదటిసారి కన్నతండ్రిని అలా గాఢంగా కౌగలించుకోవడం వింత అనుభూతిని కలిగించింది శశికిరణ్‌కి. దాని నుండి బయటపడేందుకు ఇష్టంలేనట్లుగా అలా ఉండిపోయాడు.

"అరే నాన్నా.. లే, ఏమిటిది చిన్నపిల్లాడిలా?" అంటూ కొడుకుని బలవంతాన తన నుండి విడిపించాడు రామచంద్ర.

ఆ మధురానుభూతి అతడిని వదలలేదు. తండ్రి అక్కడినుండి వెళ్ళిపోయాక కూడా ఏ పనీ చేయడానికి తోచనట్లుగా అలా కూర్చుండిపోయాడు శశికిరణ్.

మరోసారి హాస్పటల్‌కి వెళ్ళి తల్లికి అనేక జాగ్రత్తలు చెప్పి భారమైన మనసుతో ఇంటికి వచ్చేశాడు.

రవి అతడి ఫీలింగ్స్‌ని అర్థం చేసుకున్నట్లుగా చేయి నొక్కాడు ఓదార్పుగా.

"అమ్మ జాగ్రత్త అన్నయ్యా" అన్నాడు శశికిరణ్ కళ్ళనీళ్ళతో.

"అలాగే నువ్వు బాధపడకురా, నేను ఉన్నాను కదా, అన్నీ చూసుకుంటాను. నువ్విలా ఉంటే నాకేం బాగాలేదు" అన్నాడు రవి. తమ్ముడి కంట్లో నీరు అతడి కళ్ళనూ చెమ్మగిల్లేలా చేసి

శశికిరణ్ ప్రశాంతికి బెంగుళూరు వెళ్తున్నాడని తెలిసి స్టేషన్‌కి వెళ్ళి సెండాఫ్ ఇచ్చి వద్దామా అనుకుంది హారిక. మళ్ళీ అంతలోనే అలా వెళ్ళి అతడి మనసులో లేనిపోని ఆశలు కలిపించడం ఎందుకని ఊరుకుంది. అదీగాక స్టేషన్‌కి భాస్కర్, కమలా వస్తే తాను స్టేషన్‌కి వెళ్ళడం లేనిపోని అనుమానాలకు, చర్చలకూ తావు ఇస్తుందని మెదలకుండా ఊరుకుంది హారిక.

శశికిరణ్‌కి, పవన్‌కి సెండాఫ్ ఇచ్చేందుకు కమలా, భాస్కర్, రవీ, రమ్యలు స్టేషన్‌కి వెళ్ళారు. కొడుకు ట్రైన్ ఎక్కేవరకూ జాగ్రత్తలు చెప్తూనే ఉంది కమల.

ట్రైన్ కదిలి కనుమరుగయ్యేవరకూ కమల అలా చేతులు ఊపుతూనే ఉంది.

"చాలు పద, ట్రైన్ వెళ్ళి చాలా సేపయింది" అన్నాడు భాస్కర్ నవ్వుతూ.

"తల్లి మనసు పడే ఆరాటం మీ మగాళ్ళకు అర్ధంకాదులెండి. అందుకే అలా నవ్వుతున్నారు" అంది కమల చిరుకోపంగా.

ఆపరేషన్ అయిన వారం రోజుల తర్వాత జానకిని హాస్పిటల్ నుండి డిశ్చార్చి చేశారు. జానకి ఇంటికి వచ్చాక ఇల్లంతా ఆనందోత్సాహాలతో నిండిపోయింది. రవికి ఆ రోజు ఒక పండగలా అనిపించింది.

"ఎంత కంగారు పెట్టేశానురా నిన్ను? నాకోసం నిద్రాహారాలు మాని ఎంత తల్లడిల్లిపోయావో కదా! చూడు కళ్ళు ఎంత లోతుకి పోయి ముఖమంతా ఎలా పీక్కుపోయిందో?" అంది జానకి రవిని పట్టుకుని.

"అదేం లేదమ్మా. నువ్వు మాకు దక్కావు, అంతే చాలు. సమయానికి పిన్నీ బాబాయి తమ్ముడూ వచ్చి కొండంత అండగా నిలిచి ఈ కష్టాన్ని గట్టెక్కించారు" అన్నాడు రవి కృతజ్ఞతగా వారిద్దరి వంకా చూస్తూ.

"అవునురా వాళ్ళ రాకతో మనింటికి కొత్తకళ వచ్చింది" అన్నాడు రామచంద్ర.

"అలా పొగిడి నన్ను వేరు చేయకన్నయ్యా. మనందరం ఒకరి కోసం ఒకరుగా ఎప్పుడూ ఉందాము" అన్నాడు భాస్కర్ ప్రేమగా రామచంద్ర వంక చూస్తూ.

"చాలు బాచీ, ఈ ఆనందం ఇలాగే శాశ్వతంగా ఉండిపోతే చాలనిపిస్తోంది నాకు" అంది జానకి.

"ఉండకుండా ఏమవుతుందక్కా, ఎప్పుడూ బెంగుళూరు నుండి మేము రావడమే కానీ, మీరు ఒక్కసారి బయలుదేరి రాలేదు. రవి పెళ్ళయ్యాక సుగుణను తీసుకు రమ్మని ఎన్నోసార్లు అడిగాను. అయినా బయలుదేరలేదు. ఈసారి అలా జరగనివ్వను. నీ ఆరోగ్యం కుదుటపడ్డాక మీరంతా కలిసి అక్కడికి రావలసిందే" అంది కమల శాసిస్తున్నట్లుగా.

"చూద్దాంలే అమ్మా" అంది జానకి నవ్వేస్తూ.

"అలా అంటే ఈసారి ఊరుకునేది లేదక్కా. ఇదిగో సుగుణా, ఇలారా! రవికీ, రమ్యకూ మేలో శెలవలు ఎలాగూ వుంటాయి. వేసవిలో బెంగుళూరు చాలా చల్లగా బాగుంటుంది. అందర్నీ బయలుదేరదీసి తీసుకువచ్చే బాధ్యత నీదే" అంది కమల.

భార్యకి ఆగ్రహం వచ్చినా, అనుగ్రహం వచ్చినా పట్టలేమని భాస్కర్‌కి బాగానే తెలుసు. తన మనసు మారిపోక ముందే అన్నగారితో ప్రయాణం గూర్చి అవుననిపిస్తే సరిపోతుందనుకున్నాడు.

"అవునన్నయ్యా. కమల చెప్పినట్లు మీరంతా బయలుదేరి రావలసిందే వదిన ట్రైన్‌లో జర్నీ చేయలేదు అనుకుంటే ఎయిర్ టికెట్లు బుక్ చేద్దాం" అన్నాడు భాస్కర్.

"ఒరేయ్ నీకేమైనా మతిపోయిందేమిట్రా ఎయిర్ టికెట్స్ అంటే ఎంత ఖర్చో ఆలోచించావా?" అన్నాడు రామచంద్ర మందలింపుగా.

"అవును బాబాయ్, ఎందుకు అనవసరంగా అంత ఖర్చు? ఇంకా రెండు నెలల టైముందిగా. అప్పటికీ అమ్మ కోలుకోకపోతే అమ్మనీ, నాన్ననీ ఫ్లైట్‌లో పంపించి మేమంతా ట్రైన్‌లో వస్తాములే" అన్నాడు రవి.

"అయితే మీ ప్రయాణం కన్‌ఫర్మ్ అయినట్లే కదా" అంది కమల ఉత్సాహంగా.

"నువ్వు ఆర్డర్ పాస్ చేశాక తిరుగేముంది ఇక" అంది జానకి. అందరూ హాయిగా నవ్వేశారు జానకి మాటలు విని.

మర్నాడు భాస్కర్, కమల బయలుదేరారు బెంగుళూరు. రవి కమలకు, భాస్కర్‌కు బట్టలు తీసుకువచ్చి సుగుణతో బొట్టిపెట్టి ఇప్పించాడు.

"ఎందుకురా రవీ, ఇప్పుడీ ఫార్మాలిటీస్ అన్నీను?" అన్నాడు భాస్కర్ మందలిస్తున్నట్లుగా.

"ఏదో బాబాయ్ నా తృప్తికోసం. మా పెళ్ళయ్యాక మీరు రానేలేదు. మీరిలా ఎప్పుడూ వచ్చిపోతూండాలని నా కోరిక. ఏ బంధమైనా వస్తూ పోతూ ఉంటేనే బలపడుతుంది" అన్నాడు రవి.

"ఎవరికీ ఏ బాధా లేకుండా నేనొక మాట చెప్తాను మావయ్యా. ప్రతి సంక్రాంతికీ మీరు ఇక్కడికి రండి. అందరం కలిసి సరదాగా పండగ చేసుకుందాం. మీ అన్నదమ్ములిద్దరూ కలిసి ఆ రోజు మీ తల్లిదండ్రులను స్మరించుకుందురుగానీ. మీరన్నట్లే ప్రతి వేసవికీ మేమంతా బెంగుళూరు వస్తాం. ఎలా ఉంది నా ఆలోచన? మా బాబాయి వాళ్ళు, అమ్మా వాళ్ళింటికి ఇలానే వస్తూ ఉంటారు. ఇక్కడ కూడా అలా చేస్తే బాగుంటుందని అనిపించింది నాకు" అంది సుగుణ.

"బావుందమ్మా నీ ఆలోచన. అలాగే చేద్దాం, ఏమ్మా కమలా, సమ్మతమేనా నీకు?" అనడిగాడు రామచంద్ర.

"అలాగే బావగారూ, సుగుణ ఆలోచన చాలా బాగుంది" అంది కమల మెచ్చుకుంటున్నట్లుగా.

తేలికపడిన మనసులతో ఆ రోజంతా ఉల్లాసంగా గడిపారు అంతా.

విశాఖపట్టణం నుండి వచ్చాక రొటీన్‌లో పడిపోయారు భాస్కర్, కమలలు. ఎప్పటికప్పుడు ఫోన్ చేసి జానకి సమాచారాలు తెలుసుకోసాగారు.

శశికిరణ్ ప్రతిరోజూ ఫోన్ చేసి జానకితో ఐదు నిముషాలు మాట్లాడేవాడు. ఆ తరువాత వీలును బట్టి కుటుంబ సభ్యులతో మాట్లాడేవాడు.

పవన్ ఎం.బి.ఏలో చేరేందుకు రెండు నెలల వ్యవధి ఉంది కనుక ఈలోగా ఖాళీగా ఉంచడం ఎందుకని కంప్యూటర్ కోర్సులో జాయిన్ చేశారు. అతడికి కూడా ఈ కొత్త జీవితం ఎంతో ఉత్సాహాన్నీ, ఉత్తేజాన్నీ ఇచ్చింది. మేనల్లుడి జీవితం గాడిలో పడినందుకు కమల ఎంతో సంతోషించింది.

శశికిరణ్‌కి హారికతో మాట్లాడాలని ఎంతగా అనిపించినా ఇచ్చిన మాటకు కట్టుబడి మౌనంగా ఉండిపోయాడు.

మనసులో హారిక మెదలినప్పుడల్లా వేయి వసంతాలు విరిసినట్లుగా అనిపించేది అతడికి.

తనతో మాట్లాడకుండా అయితే కట్టడి చేయగలిగింది గానీ, తన చుట్టూనే తిరుగుతున్న నా ఆలోచనలను హారిక అరికట్టగలదా? అనుకున్నాడు శశికిరణ్.

రంగు రంగుల సీతాకోక చిలకలా అతడి ఊహలు స్వేచ్ఛగా రెక్కలు విప్పుకుని విహరించసాగాయి. భావి జీవితాన్ని తలచుకుని బంగారు కలలు కంటూ గడిపేయసాగాడు.

పవన్ వచ్చి దాదాపు సంవత్సరం రోజులు గడిచిపోయింది. ఈ సంవత్సర కాలం అతడిలో చాలా మార్పును తీసుకువచ్చింది. జీవితం పట్ల అవగాహన పెరగడం వలన తన కెరీర్‌ను ఉన్నతంగా మలచుకోవాలనే తపన మొదలైంది అతడికి.

వచ్చిన కొత్తలో విజయనగరం వెళ్ళి రావాలని ఉబలాటపడిన పవన్, ఇప్పుడా మాట ఎత్తడమే మానేశాడు. చదువుతోపాటు కొత్త కొత్త కోర్సులు నేర్చుకుంటూ తన స్కిల్స్‌ని డెవలప్ చేసుకోసాగాడు.

కొడుకులో వచ్చిన మార్పు గూర్చి కమల ద్వారా విన్న మాధవరావు, దమయంతిల ఆనందానికి హద్దే లేకపోయింది. వాళ్ళే అతడిని చూసేందుకు బెంగుళూరు వచ్చారు. గతంలో ఎవరితోనైనా ఎంతో రఫ్‌గా ఉండే అతడి బిహేవియర్ పూర్తిగా మారిపోయి ఉండడం చూసి మురిసిపోయారు.

నాలుగు రోజులు కొడుకుతో సంతోషంగా గడిపి తిరిగి వెళుతూ ఆ మాటే కమలతో అన్నారు.

"కమలా నిజంగా నీ ఋణం, నీ కొడుకు ఋణం తీర్చుకోలేమమ్మా. వాడు ఎందుకూ పనికిరాడు అని ఆశలు వదిలేసుకున్నాము మేము. అలాంటివాడిని ఇక్కడికి తీసుకువచ్చి సానపెట్టిన వజ్రంలా తీర్చిదిద్దాడు నీ కొడుకు. మట్టిముద్దలాంటి వాడిని మంచి ముత్యంలా మార్చేశాడు. అసలు శశి ఏం చేసినా ఎంతో ఫర్‌ఫెక్ట్‌గా ఉంటుంది అని నువ్వు చెపితే నమ్మలేకపోయేవాడిని నేను. కానీ వాడు నిజంగా చాలా గ్రేట్ అమ్మా! చిన్నవాడు పొగిడితే ఆయుక్షీణం అని ఆలోచిస్తున్నాను. నా ఆయుష్షు కూడా పోసుకుని వాడు చల్లగా నిండు నూరేళ్ళు ఉండాలమ్మా" అన్నాడు మాధవరావు చెమరించిన కళ్ళతో.

"ఇందులో శశి చేసింది ఏం లేదన్నయా. వాస్తవానికి పవన్ చాలా తెలివైనవాడు. ఏదైనా ఇట్టే పట్టేస్తాడు. ఇన్నాళ్ళూ సహవాస దోషం వలన అలా అయ్యాడు, అంతే ఇక్కడికి వచ్చాక అంతా సెట్ అయిపోయింది" అంది కమల.

"అలా అనకు కమలా! ఇదంతా నీ కొడుకు చలవే. ఆనాడు శశి వాడి గూర్చి దిగులుపడవద్దనీ, అంతా తాను చూసుకుంటాననీ మాకు ధైర్యాన్ని నూరిపోశాడు. అది ఆచరనలో ఇలా ఇంత గొప్పగా మా ముందు ఆవిష్కరిస్తాడని మేము ఊహించనైనా లేదు" అంది దమయంతి ఆడపడుచు చేతులు పట్టుకుని.

"ఒకరి కోసం ఒకరు ఆ మాత్రం చేసుకోకపోతే, ఇంక బంధాలకు విలువ ఏముంటుంది వదినా?" అంది కమల.

వాళ్ళకి వీడ్కోలు ఇచ్చి ఇంటికి వచ్చేసింది కమల. సాయంత్రం కొడుకు ఆఫీసు నుండి రాగానే, సంబరపడుతూ జరిగిందంతా అతడితో చెప్పింది.

"ఒరేయ్, మావయ్య నిన్ను పొగిడిందంతా చెప్పాలంటే నావల్ల కాదురా. అసలు నిన్ను చూస్తూంటే నాకెంత గర్వంగా ఉందో తెలుసా? ఒకోసారి అందరి దృష్టి నీకు తగిలేస్తుందేమోనని భయం కూడా వేస్తోందిరా" అంటూ కొడుకు నుదిటి మీద ముద్దు పెట్టుకుంది కమల.

తల్లి చెప్పినదంతా విని నవ్వేశాడు శశికిరణ్. "పిచ్చి మమ్మీ వాళ్ళ సంగతేమోగానీ, నేనేం చేసినా ఎప్పుడూ నీకు గొప్పగానే ఉంటుంది కదా" అన్నాడు.

కుటుంబ సభ్యులందరితో ఎంత ఆత్మీయంగా ఉనప్పటికీ హారిక విషయంలో కమల ఆలోచనలో ఏ మాత్రం మార్పు రాలేదు.

గతంలో ఆమె దృష్టిలో హారిక చదువు సంధ్యలు లేని ఓ బైతులా మాత్రమే కనబడింది. ఇప్పుడు బి.ఏ చదువుతున్న హారిక అంటే ఇంకా చిన్న చూపు ఏర్పడింది. ఆ పైన తనతో పరుషంగా మాట్లాడిన తీరు చూసి హారిక పొగరుబోతు అనే ముద్ర పడిపోయింది కమల మనసులో.

అందుకే కొడుకును ఒప్పించి అనూషతో పెళ్ళి జరిపించాలని అనుకుంది.

కొడుకు కూడా హారిక కంటే బాగా చదువుకుని, ఉద్యోగం చేస్తున్న అనూషనే ఎక్కువ ఇష్టపడతాడని ఈ విషయంలో తాను పెద్దగా శ్రమ పడవలసిన అవసరం లేదనుకుంది కమల.

అందరికీ రోజులు శరవేగంగా గడిచిపోతున్నట్లే ఉన్నా, శశికిరణ్‌కి మాత్రం అతి భారంగా గడుస్తున్నాయి. దినమొక యుగంగా హారిక చదువు పూర్తయి తను అనుకున్నది సాధించాక, ఆమె తన దగ్గరకు చేరుకునే శుభ సమయం కోసం వేయికళ్ళతో ఎదురుచూడసాగాడు.

జానకి ఆపరేషన్ అయ్యాక గతంలో అందరూ అనుకున్నట్లే వేసవిలో రామచంద్రా వాళ్ళు బెంగుళూరు వస్తే సంక్రాంతి పండుగకు కమలను తీసుకుని భాస్కర్ విశాఖపట్నం వెళ్ళాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments